

„Art. 59. 1. Zaopatrzenie określone w dekreście przysługuje również:

- 1) uczniom podoficerskich szkół zawodowych i orkiestr wojskowych, którzy stali się całkowicie lub częściowo niezdolni do wykonywania zatrudnienia i zostali zaliczeni do jednej z grup inwalidów z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu powstałego:
 - a) w czasie odbywania nauki w szkole (orkiestrze) lub
 - b) w ciągu 6 miesięcy po zwolnieniu ze szkoły (orkiestry), jeżeli inwalidztwo jest następstwem chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie odbywania nauki w szkole (orkiestrze),
- 2) studentom szkół wyższych i innym osobom odbywającym wojskowe szkolenie w ramach studiów wojskowych, które wskutek choroby lub kalectwa nabytego w związku z wyszkoleniem wojskowym stały się w czasie szkolenia lub w ciągu sześciu miesięcy od zwolnienia ze szkolenia wojskowego całkowicie lub częściowo niezdolne do wykonywania zatrudnienia i zostały zaliczone do jednej z grup inwalidów,
- 3) osobom powołanym do odbycia czynnej służby wojskowej oraz osobom zwolnionym z tej służby, które stały się całkowicie lub częściowo niezdolne do wykonywania zatrudnienia i zostały zaliczone do jednej z grup inwalidów wskutek choroby lub kalectwa nabytego w związku z wypadkiem powstałym bez

ich winy w bezpośredniej drodze z miejsca zamieszkania do jednostki wojskowej lub z powrotem do miejsca zamieszkania, jeżeli inwalidztwo powstało w chwili wypadku lub najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od wypadku,

- 4) członkom rodzin osób zmarłych w czasie i w okolicznościach określonych w pkt 1—3.

2. Inwalidztwo lub śmierć osób wymienionych w ust. 1 pkt 1 uważa się za pozostające w związku ze służbą wojskową, jeżeli nastąpiły wskutek okoliczności wymienionych w art. 17. Inwalidztwo lub śmierć osób wymienionych w ust. 1 pkt 2 i 3 uważa się za pozostające w związku ze służbą wojskową, jeżeli nastąpiły w okolicznościach określonych w tych przepisach.

3. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych może w drodze rozporządzenia objąć zaopatrzeniem określonym w dekrecie także inne osoby niż wymienione w ust. 1, jeżeli obowiązki lub zadania wykonywane przez te osoby wynikają z przepisów ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym lub z przepisów wydanych na jej podstawie albo określone są przepisami szczególnymi, a zakres i charakter tych obowiązków uzasadnia traktowanie osób wykonujących te obowiązki na równi z żołnierzami."

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

40

USTAWA

z dnia 31 stycznia 1961 r.

o zmianie niektórych przepisów Kodeksu Karnego Wojska Polskiego.

Art. 1. W Kodeksie Karnym Wojska Polskiego z dnia 23 września 1944 r. (Dz. U. z 1957 r. Nr 22, poz. 107, z 1958 r. Nr 36, poz. 165 i z 1960 r. Nr 51, poz. 299) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 39 skreśla się wyliczenie oznaczone lit. g);
- 2) w art. 46 skreśla się § 5;
- 3) w art. 55:
 - a) po § 2 dodaje się nowy § 3 w brzmieniu: „§ 3. Jeżeli stosunki gospodarcze skazanego na to pozwalają, sąd może zobowiązać skazanego, by wynagrodził szkodę wyrządzoną przestępstwem, w czasie i rozmiarach ustalonych w wyroku.”;
 - b) dotychczasowy § 3 oznacza się jako § 4;
- 4) art. 56 otrzymuje brzmienie: „Art. 56. § 1. Jeżeli w okresie zawieszenia kary skazany popełni nowe przestępstwo z tych samych pobudek lub tego samego rodzaju co poprzednie, sąd zarządzi wykonanie zawieszanej kary.
§ 2. Sąd może zarządzić wykonanie zawieszanej kary, jeżeli w okresie zawieszenia kary skazany popełni inne przestępstwo niż określone w § 1, źle się prowadzi, nie wykona obowiązku wynagrodzenia szkody albo nie uiszczy grzywny w terminie.”;

- 5) w art. 110 § 1 skreśla się wyrazy „na czas nie krótszy od lat 2”;
- 6) w art. 115 skreśla się oznaczenie „§ 1” oraz przepis § 2;
- 7) w art. 117 § 2 wyrazy „od lat 5” zastępuje się wyrazami „od roku”;
- 8) w art. 130 dodaje się nowy § 3 w brzmieniu: „§ 3. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 lub w § 2 działa nieumyślnie, podlega karze więzienia do lat 3 lub karze aresztu.”;
- 9) w art. 144 dodaje się nowy § 3 w brzmieniu: „§ 3. Jeżeli w przypadku określonym w § 1 lub w § 2 naruszenie regulaminowych zasad prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz przepisów jazdy na drogach było nieumyślne, sprawca podlega karze więzienia do lat 2 lub karze aresztu.”;
- 10) art. 153 skreśla się;
- 11) w art. 156 dodaje się nowy § 4 w brzmieniu: „§ 4. Żołnierz, który nieumyślnie dopuszcza do utraty posiadanej broni służbowej, podlega karze więzienia do lat 2 lub karze aresztu.”;
- 12) w art. 160 § 1 wyrazy „od lat 2 do 5” zastępuje się wyrazami „do lat 3 lub karze aresztu”;

13) w art. 163 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się nowy § 2 w brzmieniu:

„§ 2. W przypadkach mniejszej wagi sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.”

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

41

USTAWA

z dnia 31 stycznia 1961 r.

o zmianie niektórych przepisów Kodeksu Wojskowego Postępowania Karnego.

Art. 1. W Kodeksie Wojskowego Postępowania Karnego z dnia 23 czerwca 1945 r. (Dz. U. z 1956 r. Nr 22, poz. 103, Nr 54, poz. 243 i z 1958 r. Nr 4, poz. 12) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 16 w wyliczeniu 7 po wyrazie „zastępców” dodaje się wyraz „wiceprokuratorów”, a w wyliczeniu 8 po wyrazie „oskarżonego” średnik zastępuje się przecinkiem, po czym dodaje się wyraz „powoda cywilnego”;

2) w art. 37 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 oraz dodaje się nowy § 2 w brzmieniu:

„§ 2. W sprawach o przestępstwa, których ściganie zależne jest od skargi pokrzywdzonego, prokurator może wszcząć postępowanie karne również bez skargi, jeżeli wymaga tego interes społeczny.”;

3) w art. 39 § 1 skreśla się wyrazy „lub obowiązku pokrycia szkody”;

4) w art. 41 skreśla się § 3;

5) w art. 42 dodaje się nowy § 4 w brzmieniu:

„§ 4. W sprawach o przestępstwa, z których wynika szkoda w mieniu społecznym, prawa pokrzywdzonego wykonuje dowódca jednostki wojskowej lub kierownik jednostki gospodarki uspołecznionej, zarządzający mieniem, w którym szkoda powstała. W sprawach tych prawa pokrzywdzonego przysługują również organom kontroli państwowej i naczelnemu organowi kontroli wojskowej, które ujawniły przestępstwo lub spowodowały wszczęcie postępowania karnego.”;

6) w art. 43 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 oraz dodaje się nowy § 2 w brzmieniu:

„§ 2. Dowódca jednostki wojskowej, kierownik jednostki gospodarki uspołecznionej oraz kierownicy organów kontroli wymienionych w art. 42 § 4 mogą wykonywać swoje prawa również przez upoważnionego pracownika.”;

7) w dziale III po rozdziale II dodaje się nowy rozdział II A zatytułowany: „Powód cywilny”, przy czym w rozdziale tym zamieszcza się artykuły 43¹—43³ w brzmieniu:

Art. 43¹. W sprawach o przestępstwa należące do właściwości sądów wojskowych dopuszczalne jest wytoczenie przeciwko oskarżonemu powództwa cywilnego o roszczenia majątkowe, wynikające z tych przestępstw.

Art. 43². W postępowaniu dotyczącym powództwa cywilnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego, jeżeli przepis szczególnie nie stanowi inaczej.

Art. 43³. Orzeczenie sądu wojskowego, zaopatrzone przez sąd wojskowy I instancji klauzulą wykonalności, stanowi tytuł wykonawczy.”;

8) w art. 69 § 1 wyrazy „do 750 złotych” zastępuje się wyrazami „od 100 do 2.000 złotych”;

9) art. 70 oznacza się jako art. 71 i nadaje mu się brzmienie:

„Art. 71. § 1. Przepis art. 69 § 1 ma również zastosowanie w razie nieusprawiedliwionej odmowy złożenia zeznań lub przyrzeczenia przez świadka, przy czym w razie ponownej odmowy przewodniczący, sędzia lub prokurator wojskowy może nałożyć na świadka ponownie karę pieniężną od 100 do 3.000 złotych z zamianą, w razie nieściągalności, na areszt do jednego miesiąca.

§ 2. Niezależnie od powyższego środka przewodniczący, sędzia lub prokurator wojskowy może nakazać niezwłoczne aresztowanie na czas nie przekraczający jednego miesiąca świadka odmawiającego złożenia zeznań lub przyrzeczenia. Areszt uchyla się, jeżeli świadek złoży zeznanie lub przyrzeczenie albo jeżeli sprawę w danej instancji ukończono.”;

10) art. 71 oznacza się jako art. 70;

11) art. 72 otrzymuje brzmienie:

„Art. 72. Na postanowienie odmowne wydane w myśl art. 70 oraz na postanowienie wydane w myśl art. 69 i 71 służy zażalenie.”;

12) w art. 91 § 2 po wyrazie „śledztwo” dodaje się wyrazy „albo okazać legitymację służbową oficera (podoficera) Wojskowej Służby Wewnętrznej, upoważniającą do przeprowadzania rewizji, lub legitymację służbową Milicji Obywatelskiej”;

13) art. 96 otrzymuje brzmienie:

„Art. 96 § 1. Urzędy pocztowe, telekomunikacyjne, kolejowe i celne oraz instytucje żegludki wodnej i powietrznej są obowiązane wydawać sądowi lub prokuratorowi wojskowemu na ich żądanie korespondencję i przesyłki mające znaczenie dla toczącego się postępowania; tylko sąd lub prokurator wojskowy mają prawo je otwierać.

§ 2. Na postanowienie w tym przedmiocie służy zażalenie.”;

14) w art. 102 lit. e) kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyraz „albo” oraz nowy przepis lit. f) w brzmieniu:

„f) gdy stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu zarzuconego oskarżonemu jest znaczny ze względu na wagę przestępstwa lub na szerszenie się danego rodzaju przestępstwa.”;

15) po art. 103 dodaje się nowy art. 104 w brzmieniu:

„Art. 104. § 1. W razie zawieszenia postępowania z powodu choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby oskarżonego sąd, do którego właściwości sprawa należy, je-